

Κυριακή ΙΓ΄ Ματθαίου – Η παραβολή των κακών γεωργών.

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή ο Χριστός απευθυνόμενος προς τους πνευματικούς άρχοντες του λαού, λίγες μέρες πριν τη σταυρική θυσία Του, αποκαλύπτει τη φροντίδα του Θεού για τη σωτηρία του κόσμου, αλλά ταυτόχρονα στιγματίζει και τη διαχρονική άρνηση των ανθρώπων να αποδεχθούν την παρουσία του Θεού στη ζωή τους.

Αναφέρεται, λοιπόν, στην παραβολή ότι **«Ἄνθρωπος ἦν οἰκοδεσπότης ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκεν καὶ ὠρυξεν ἐν αὐτῷ ληνὸν καὶ ὠκοδόμησεν πύργον, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς, καὶ ἀπεδήμησεν»**. Ένας γαιοκτήμονας φύτεψε ένα αμπέλι, το περίφραξε, έσκαψε σ' αυτό πατητήρι, έχτισε πύργο, το νοίκιασε σε γεωργούς κι έφυγε σε ξένη χώρα. Όταν πλησίασε ο καιρός της συγκομιδής των καρπών, έστειλε τους δούλους του στους γεωργούς να πάρουν το μερίδιό του από τους καρπούς. Οι γεωργοί, όμως, έπιασαν τους δούλους του, κι άλλον τον έδειραν, άλλον τον σκότωσαν, κι άλλον τον λιθοβόλησαν. Ξανάστειλε τότε ο οικοδεσπότης άλλους δούλους, περισσότερους από τους πρώτους, και τους έκαναν τα ίδια. Τελευταίο, δε, έστειλε τον γιο του και είπε: **«θα ντραπούν τον υιό μου»**. Οι γεωργοί, όμως, όταν είδαν το υιό, είπαν αναμεταξύ τους: **«Αυτός είναι ο κληρονόμος. Ας τον σκοτώσουμε και ας αρπάξουμε την κληρονομιά του»**. Τον έπιασαν, τον οδήγησαν έξω από το αμπέλι και τον σκότωσαν. Όταν, λοιπόν, έρθει ο ιδιοκτήτης του αμπελιού, τι θα κάνει σ'εκείνους τους γεωργούς; Του λένε: **«Επειδή είναι κακοί, θα τους εξολοθρεύσει με το χειρότερο τρόπο και θα ενοικιάσει το αμπέλι σε άλλους γεωργούς, που θα του δίνουν τους καρπούς στην εποχή τους»**. Τους λέει ο Ιησούς: **«Ποτέ σας δε διαβάσατε στις Γραφές; Το λιθάρι που πέταξαν σαν άχρηστο οι οικοδόμοι, αυτό έγινε αγκωνάρι· ο Κύριος το έκανε αυτό κι είναι αξιοθαύμαστο στα μάτια μας»**.

Ο οικοδεσπότης της παραβολής είναι ο Θεός Πατέρας και ο αμπελώνας αντιπροσωπεύει το Ιουδαϊκό έθνος μέσω του οποίου ο Θεός επιλέγει να σώσει όλη την ανθρωπότητα, γι' αυτό και με θαυμαστό τρόπο το σηκώνει από την Αίγυπτο την χώρα του σκότους και της ειδωλολατρίας και το μεταφυτεύει στην Παλαιστίνη, στη γη της επαγγελίας. Σ' αυτόν τον αμπελώνα θέτει φραγμό τον Μωσαϊκό Νόμο, για να προστατεύσει τον λαό Του από την αμαρτία και προτρέπει τους Ισραηλίτες να κτίσουν πύργο, τον ναό του Σολομώντος. Σκάβει ληνόν, πατητήρι δηλαδή που συμβολίζει το θυσιαστήριο του ναού και προεικονίζει τη σταυρική θυσία του Κυρίου. Και τέλος ορίζει γεωργούς τους θρησκευτικούς άρχοντες, τους Γραμματείς και διδασκάλους του Νόμου, για να καλλιεργήσουν τον αμπελώνα Του και να συλλέξουν καρπούς μετανοίας και θεάρεστα έργα αρετής. Οι γεωργοί, όμως, αυτοί, αποδεικνύονται ανάξιοι της εμπιστοσύνης του Κυρίου τους. Αγνώμονες προς τον Ευεργέτη τους, θεωρούν ιδιοκτησία τους τον θείο αμπελώνα. Παραμελούν την αποστολή τους και χωρίς αγάπη προς τον Θεό και τον άνθρωπο, τηρούν τον νόμο κατά τον τύπο και όχι κατά την ουσία.

Και όταν φτάνει ο καιρός της συγκομιδής των καρπών, στέλλει ο Θεός τους δούλους του, τους θεοκήρυκες Προφήτες από τον Μωυσή καταρχήν μέχρι το Ηλία. Και τον μεν Μιχαία τον

έδειραν, τον Ζαχαριάν τον λιθοβόλησαν και τον Ιερεμία τον έριξαν σε λάκκο βορβόρου. Και μακροθυμών ο οικοδεσπότης γεμάτος αγάπη και φιλανθρωπία, ξαναστέλλει περισσότερους δούλους, μετά τον Ηλία μέχρι και τον Ιωάννη τον Πρόδρομο, τον οποίον και αποκεφάλισαν.

Η μακροθυμία, όμως, και η αστείρευτη αγαθότητα του Θεού είναι ανίκητη μπροστά στην απόρριψή της από την αμαρτία του ανθρώπου. Ο Θεός «όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου» στέλλει στους κακούς γεωργούς της παραβολής, τον Υιόν του, όχι για να τους ελέγξει και να τους τιμωρήσει, αλλά για να τους βεβαιώσει για την αδιάκοπη αγάπη Του. Εκείνοι, σκοτισμένοι από την αμαρτία, αντί να Τον σεβαστούν και να μετανοήσουν **«λαβόντες αὐτὸν ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος, καὶ ἀπέκτειναν»**. Οδήγησαν στον Σταυρό τον Υιό και Λόγο του Θεού, γιατί με τη διδασκαλία Του άνοιξε τις θύρες της Βασιλείας Του σε αμαρτωλούς, ληστές, πόρνες, τελώνες, ταπεινούς και άσημους, σαλούς και άσωτους, που έχυναν, όμως, δάκρυα μετανοίας και ζητούσαν άφεση, γιατί λύπησαν τον Θεό Πατέρα.

Προς το τέλος της παραβολής ο Κύριος προκαλεί τους ακροατές του, τους Γραμματεῖς και Φαρισαίους. **«Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκεῖνοις; Καὶ λέγουσιν αὐτῷ· κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς»**. Με την απάντησή τους οι άρχοντες του λαού καταδίκασαν τον εαυτό τους, γιατί είπαν: **«Πρέπει να τους εξολοθρεύσει με τον χειρότερο θάνατο· καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρπούς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν»**. Ο Θεός παραδίδει τον νέο αμπελώνα Του, την Εκκλησία Του, στα χέρια των Αγίων Αποστόλων, και όλων των αξίων διαδόχων τους που πίστεψαν, ταπεινώθηκαν και δέχθηκαν τη Χάρη του Παναγίου Πνεύματος και κήρυξαν **«εἰς πᾶσαν τὴν γῆν»** τον ευαγγελικό λόγο.

Ο Κύριος στα τελευταία λόγια της σημερινής ευαγγελικής περικοπής ελέγχει τους διδασκάλους του νόμου και των γραφών: **«οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς γραφαῖς, λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας»**. Ποτέ σας δεν διαβάσατε στις γραφές ότι πέτρα που την περιφρόνησαν και την πέταξαν μακριά οι οικοδόμοι, αυτή έγινε το θεμέλιο και το βασικό αγκωνάρι της οικοδομής; Και ο λίθος αυτός είναι ο ίδιος ο Χριστός, που όσο και αν τον αποδοκιμάζουν οι άνθρωποι μέσα στους αιώνες, δεν παύει, ούτε θα παύσει ποτέ, να είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της Εκκλησίας και θα βρίσκεται πάντα **«εἰς κεφαλὴν γωνίας»**, για να ενώνει όλα τὰ τὸ πρὶν διεστῶτα.

Κι εμεῖς με το Άγιο Βαπτισμά μας, *πεφυτευμένοι ἐσμεν ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου*, στον αμπελώνα της Εκκλησίας Του. Ας προσπαθήσουμε πάντα με τη βοήθεια, το έλεος και τη χάρη του Θεού, να γίνουμε καλοί γεωργοί στον αμπελώνα Του και να καλλιεργήσουμε τον εαυτό μας, ώστε να αποδώσουμε καρπούς μετανοίας, ευπρόσδεκτους στην αγάπη του Θεού. Αμήν.

Πρωτοπρεσβύτερος Παναγιώτης Προδρόμου